

LIIGI VITAALSEKS TOONIKS ON VITAALNE PAHAMEELE, RAHULOLEMATUSE TOON

Võib olla elu fenomeni mittetundmise tõttu -autentses dimensioonis-areneb inimolend... mingis protesti, mitteleppimise, ebamugavuse, mITTENÕUSTMISE toonis. See on tavapärane...

Näib nagu viibitakse... ebasõbralikul territooriumil.

Elu muutub sõjaks, raevuks, rahulolematuseks..., mis on enam-vähem igapäevane ja pidev, katkematu.

Võiksime öelda, et liigi vitaalne toonus on pahameele, mITTENÕUSTUMISE vitaalne toon.

Pahameel ja mITTENÕUSTUMINE, kurtmine ja protest, mis jõuab selle enda omaks tegemisest -vältimatult- jumalike, taevalike instantsideni välja...

Näib nagu oleks see mingi salakaval protest, latentne; mingi -pikka aega kestnud- akumuldeerunud kurtmine..., mis -teadlikult või alateadlikult- muutub järsuks, äkiliseks kõige minimaalsemaga sündmuse ees. Oleks justkui nii, et igaüks kannab endaga kaasas oma lahendamata -ja mida ennekõike ei tahetagi lahendada- ebaõnnedega, ebamugavustega, mITTENÕUSTUMISTEGA täidetud kotti.

Sest see on muutunud elu motiiviks: kavandada oma olemasolu mITTENÕUSOLEMISEGA, ilma motivatsioonita, teatud lootusetusega...

Näiks nagu inimkonna sees oleks, lootusetuse tõttu, olemas teatud kroonilise mürgistuse tase.

Ja tuleb välja, et see, mida me nimetame "eluks", see väljendub "mitmekesisavalt" ja jõuliselt, vitaalselt... ükskõik missuguses valdkonnas. Aga inimolendi puhul algab kohe kaebamine, kurtmine, kaotus -kaotuse, kaotamise teadvus-, kasu-, võidu otsimine...

Näiks nagu -näiks nagu- talle ei meeldi midagi! Mitte midagi! Näiks nagu, olgugi et igaüks võiks oma ümbrust, oma sõpruskondi, oma karaktereid, oma lähiuniversumit disainida, kujundada, isegi mitte siis... ei oldaks rahul.

Ükskõik missugune ettepanek... saab otsekoheselt vastuseks hoiatuse, preventsiiooni, ettevaatlikkuse, hirmu...

Ning jah, globaalselt võib öelda järgmist: "no selle jaoks on ju motive". Kuid kes need motiivid on andnud..., läbi ajaloo? Inimolend ise. Seesama inimolend on andnud motive.

Näiks nagu igal ühel on mingi krooniline progresseeruv viha omaenda elu vastu.

Ja kel seda pole -erandid-, see leiab neid läbi oma suhete, neid, kellel küll on see olemas. Ja saab olema meeletult raske!... alustada mingit sümbioosi, tasakaalu unisooni, harmooniat...

Etteheide (etteheitmine), süüdistus (süüdistamine) on normiks.

Ja individide vahel, kogukondade vahel, linnade, külade vahel, riikide vahel, kontinentide vahel... -näib, et ükskõik milline ka ei oleks see vorm, milles inimolend konformeerub, ikka on olemas etteheide, süüdistus.

Ja see etteheide, süüdistus... segab, häirib, liigutab, hägustab olemist, modifitseerib huumorit, kahjustab austust, austamist.

Tänane Palve Tähendus näitab meile üldist profiili, mis ilmselgelt tumestab, ajab segadusse meie teadvust Loova Müsteeriumiga ühisele lainele minemise hetkel; teises inimeses selle Müsteeriumi nägemise hetkel; ümbruskonnaga ühendumise ja koos röömustamise hetkel.

Meid takistab... kui see etteheide, süüdistus on valvel, valmis tulistama... žestiga, hoiakuga, ükskõik missuguse detailiga.

Sest igaühel on oma nõudmise etalon, ja teiselt inimeselt palutakse sellele kontsepsioonile vastamist.

Selle ebamugavuse *vertiigo*-ga näib, et ainus võimalus -subjektil- on iseenda relvastumine. Ta ei leia midagi paremat! Enesehinnang näib olevat ainuke pääsetee, kuid... see omakorda kukub läbi.

Ja kukub läbi..., sest oleme omavahel seotud olendid, ühine kogum, ühenduses olevad; sest me kuulume ühte sulandumisse..., mille teadvustamiseni me ei jõua, olgugi et võime seda intellektualiseerida.

Pelgupaik, seega, ei ole mina ise.

Meie hädaabi on ühenduses Loominguga; päriolevas aktseptatsioonis, adapteerumises.

Ja see vitaalne toon, täidetud insidentide ja vahejuhtumitega, liigub ringi, kontakteerub, eksitab, satub segadusse...

Mingi toon, mis otsib partituuri, mis otsib... meloodiat, mida interpreteerida, kuid ta ei oska vitaalset partituuri lugeda.

Ja teadja -veidike- oma toonist, üritab seda peale suruda... Ja kui see nii ei ole, siis tõmbub tagasi, tõmbub kokku, kaotab lootuse, satub meeleheitesse.

Solvanguid on võimalik meenutada peensusteni. On raske meenutada vitaalsusega meeldivusi, headusi.

Ja tervendamise, tervenemisel ja vahendajaks olemise hetkel, liikudes selle koormaga, ei võimalda see meile, et meie meeltel oleks piisavalt sära, et interpreteerida, hinnata, väärtust määrata..., vaid vältimatult see ebamugav elamus, see etteheide, süüdistus projitseeritakse.

Kaotades tervisliku identiteedi, elule omase, paneb konsultandi ja konsulteeritava sisenema etteheidete, süüdistuste tooni..., sinna, kus selgusi, võimalusi, ressursse nähakse ähmaselt...

Siit ka ettevaatlikkuse vajalikkus..., et isoleerida etteheited, süüdistused, modifitseerida toon, et saaks omaks võtta igapäevase progressi arengu, hetke transtsendentsi; et saaks pakkuda sellele, kes seda vajab, kes palub, kes anub mingit vitaalset versiooni, mingit "jõudu andvat" võimalust.

Teeme Palvuslikust Tähendusest, tema hoiatustes, jõupingutuse..., et end lahti sõlmida akumulbeerunud etteheidetest, süüdistustest.

Võttes omaks tervendava vahendaja positsiooni, kogu raskus - ebaadekvaatne-, mis meil võib olla, muutub blokeeringuks..., et näha seda, mida meilt palutakse.

Ja iga kord kui me kohtume selle vastutusega olla tervislikud, terved vahendajad, siis pakume sellele, kes meiega konsulteerib, teist, erinevat universumit ning me saame soovitada teisi referentse, erinevaid neist, mis ärevust, muret tekitavad, vahendades elu vitaalset lootust; lakkamaks olemaks mingi uus pessimism, mis lisandub sellele, mida olend juba niigi kannab, pelgalt tema konsultatsioonile ilmumise faktist lähtuvalt.

Referentseerides seda, kes kohale ilmub, Loova Müsteeriumiga, ja märgates loovat juhuslikkust, mis on võimaldanud meie kohtumist... vastastikuseks õppimiseks, et avastada vitaalseid ressursse, et panustada tooni vahetamisele, mis lubaks interpreteerida tänulikkuse heli, elamise nimel!, olemise rõõmu nimel!, hellusega... meie tunnete.

Et oleksite võimelised imetlema Loovat tegevust, teost..., mis püsib päevast päeva tänu Müsteeriumile.

Ja, niiviisi, olla tänulikkuse tunnistus..., see, mis avab meile lootuste ukse; mis lubab meil ette aimata loovaid sõnumeid, et me "loomingulistaksime" oma tegemisi.
